

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Krzysztof Rączka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania B.B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.

o zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne, zobowiązanie do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 10 marca 2020 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł.

z dnia 5 listopada 2019 r., sygn. akt VIII Ua [...],

1. uchyla zaskarżone postanowienie;

2. zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 5 listopada 2019 r., sygn. akt VIII II WSC (...) Sąd Okręgowy w Ł. w sprawie z wniosku B.B. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł. o zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne, zobowiązanie do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego postanowił ustalić wartość przedmiotu zaskarżenia w

postępowaniu kasacyjnym w zakresie decyzji z 3 stycznia 2018 r. na kwotę 1.960 zł; odrzucić skargę kasacyjną B. B. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 25 marca 2019 r. w zakresie odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 3 stycznia 2018 r.

W dniu 27 czerwca 2019 r. pełnomocnik B. B. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 25 marca 2019 r. w sprawie sygn. akt VIII U (...). Jako wartość przedmiotu zaskarżenia skarżący wskazał kwotę 25.783zł.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wskazał na braki formalne skargi w zakresie odwołania od decyzji z dnia 3 stycznia 2018 r., która dotyczyła świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 13 grudnia 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. polegające na zaskarżeniu skargą kasacyjną roszczenia, którego wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 1.960 zł.

Postanowieniem z 3 października 2019 r. Sąd Najwyższy zwrócił skargę kasacyjną wraz z aktami sprawy w celu weryfikacji wartości przedmiotu zaskarżenia i wskazania tejże osobno w stosunku do poszczególnych decyzji organu rentowego i połączonych spraw.

Wezwany do sprecyzowania wartości przedmiotu zaskarżenia pełnomocnik wnioskodawcy wskazał kwotę 26.158 zł w części dotyczącej decyzji z dnia 29 grudnia 2017 r. oraz kwotę 22.196 zł w zakresie decyzji z dnia 3 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Jednakże w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia skarga kasacyjna przysługuje także w sprawach o odszkodowanie z tytułu wyrządzenia szkody przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem.

Wobec ustalenia przez Sąd Okręgowy w pkt. 1 postanowienia wartości przedmiotu zaskarżenia w zakresie orzekania w przedmiocie decyzji Zakładu

Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 3 stycznia 2018 r. na kwotę 1.960 zł Sąd Okręgowy uznał, iż skarga kasacyjna w tej części jest niedopuszczalna.

Na postanowienie Sądu Okręgowego pełnomocnik wnioskodawcy złożył zażalenie, zaskarżając je co do pkt 2 i wnosząc o:

1. uchylenie postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 5 listopada 2019 r. w zaskarżonej części;

2. zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

Ponadto, skarżący wniósł na podstawie art. 380 w z w. z 398²¹ i 394¹ § 3 k.p.c. wnosząc o rozpoznanie przez Sąd Najwyższy pkt 1 postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 5 listopada 2019 r., w którym Sąd Okręgowy ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym w zakresie decyzji z dnia 3 stycznia 2018 r. na kwotę 1.960 zł.

Skarżący zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie:

- art. 398⁶ § 2 k.p.c. - przez odrzucenie skargi kasacyjnej B. B. od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 25 marca 2019 r. w zakresie odwołania od decyzji ZUS I Oddziału w Ł. z dnia 3 stycznia 2018 r. pomimo tego, że jest ona dopuszczalna, gdyż wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż 10.000 zł;

- art. 22 k.p.c. - przez jego niezastosowanie przy ustalaniu przez Sąd Okręgowy wartości przedmiotu zaskarżenia.

W odpowiedzi na zażalenie organ rentowy wniósł o oddalenie zażalenia oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych tj. w kwocie 240 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się uzasadnione.

Na podstawie art. 22 k.p.c. w sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się wartość przedmiotu sporu stanowi suma świadczeń za jeden rok, a jeżeli świadczenia trwają krócej niż rok - za cały czas ich trwania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że na podstawie art. 392¹ k.p.c.

tylko w sprawach o przyznanie i wstrzymanie emerytury lub renty oraz objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego kasacja przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia, w pozostałych sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych kasacja nie przysługuje, jeżeli wartość ta, ustalona stosownie do art. 22 k.p.c., jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2001 r., II UKN 706/00, OSNAPiUS 2002 nr 24 poz. 609).

Sporna w niniejszej sprawie była wartość przedmiotu zaskarżenia w zakresie decyzji organu rentowego z dnia 3 stycznia 2018 r. dotyczącej przyznania świadczenia rehabilitacyjnego. Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie uznał, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi w tym zakresie 1.960 zł, jednak nie wyjaśnił w żaden sposób, w jaki sposób ustalił tę kwotę. Rację natomiast należało przyznać skarżącemu, że świadczenie rehabilitacyjne jest świadczeniem powtarzającym się i ma do niego zastosowanie art. 22 k.p.c. Natomiast, ponieważ skarżący dochodził świadczenia rehabilitacyjnego za okres krótszy niż rok, wartość przedmiotu zaskarżenia stanowiła suma świadczeń za cały dochodzony okres.

Należy przy tym zauważyć, że uchyleniu podlegało całe zaskarżone postanowienie, bowiem co prawda wnioskodawca zażaleniem objął jedynie pkt 2 postanowienia, jednak punkt 1 zaskarżył w trybie art. 380 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., uwzględniając taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika organu rentowego zgodnie z § 9 ust. 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).